

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Het overkomt je soms zo maar. Weken lang kijk je in de vroege morgen met je kijker over zee en zie je niet veel anders dan water en golven. Maar ineens komt er een dag waarop het lijkt of alle vogels onderweg zijn naar hun broedgebied. Vooral met een stevig noordenwindje tegen spoeden Visdieven en Noorse sterns zich laag over het water naar het hoge noorden. Alsof ze bang zijn te laat te komen. Dwergmeeuwen doen het wat rustiger aan. Ze broeden in wat gematigder streken en kunnen er daardoor meer hun gemak van nemen. Ze boemelen wat in noordelijke richting terwijl ze steeds wat voedsel uit het water oppikken. Een paar honderd meter verder komen ze tot de overtuiging dat ze toch wel een leuk stukje zijn gepasseerd.

Ze keren en vliegen weer een eindje terug. Ook een rustperiode op het water schuwen ze niet. Het kan dan voorkomen dat de zee wit van deze meeuwtjes ziet.

De Zweedse schrijver Bengt Berg beschrijft in zijn boek Verloren Paradijs de Dwergmeeuwen van Oland.

Hij bestudeert een kleine kolonie van deze meeuwtjes en is er vol van. Elke dag komt hij bij de nesten en noteert getrouw wat de beesten uitspoken. Vijftien jaar later komt hij terug bij de het moerasje waar hij de Dwergmeeuwen bekeek. Helaas, ze zijn verdwenen, naar zijn mening

verjaagd door de Kapmeeuwen. Vandaar de titel van zijn aardige boekje, zijn paradijs was er niet meer.

Een aantal jaren geleden waren ook wij met een groep tot twee maal toe op het Zweedse eiland. Wij konden de mening van Bengt Berg niet onderschrijven. Naar ons gevoel was Oland nog steeds een paradijs, inclusief de Dwergmeeuwen die we weer in het moerasje aantreffen. Zoals Bengt Berg in eerste instantie, genoten wij van de meeuwtjes in hun broedgebied. Weer eens wat anders dan ze trekkend langs onze kust te zien komen. We genoten ook van Beijershamn, een plekje waar we de hele dag op een stoeltje konden gaan zitten en de halve vogelbevolking van het noorden in de kijker kregen. Bollenvelden met orchideeën vonden we op de hoogvlakte van het eiland, de Alvaret. En fossielen! Al werd er wel eens wat geringschattend opgemerkt dat de dwangarbeiders er op uit trokken, we kwamen vaak met fraaie tribolieten terug op de camping.

Bij dergelijke expedities is het wel zaak op te letten wanneer het vertreksein wordt gegeven. Achtergelaten worden op een verlaten plek in het zuidoosten van het eiland, 20 kilometer van de camping, is wel avontuurlijk maar betekent een fikse wandeling. Gelukkig kwam ik ergens langs een winkeltje die ijs verkocht. Dat maakte veel goed.

Hoe mooi en hoe interessant ook, al die andere natuur op het eiland, net als Bengt Berg vond ik de Dwergmeeuwen het leukst. Ik sluit me dan ook graag aan bij de ontboezeming aan het slot van zijn boek: 'Zeldzame, fijne, kleine vogel! - hoe kan je innige moederliefde ons hart roeren! Wellicht zou je het waard zijn, dat men je een stuk van het arme moerasland schonk, ook al was je niet de zeldzaamste vogel van Zweden.

W.Andelaar